

Minister; har en Regering en Gang sagt til Byerne, at paa de og de gunstigere Vilkaar kunne de faa Indkvartering, nyter det virkelig ikke at standse Sagen nu for mig, der kommer bag efter. Havde jeg gjort det, vilde de Herrer have staaet op imod mig og have taget Byerne i Forsvar. Sagen er nemlig den, at Udgifterne skulle udredes. Her er kun Tale om, hvem der skal bære dem, enten Byerne eller Staten, eller hvorledes Fællesskabet skal ordnes mellem dem. Det, som Staten kvitterer, ville Byerne komme til at betale, og det, som Byerne betale mindre, kommer Staten til at betale mere, thi Indkvarteringen vilde have kostet over 400,000 Kr. efter den almindelige Indkvarteringsform -- det har jeg ogsaa oplyst i min Skrivelse til Finansudvalget, og det kan det ærede Medlem læse sig til. Det, der her er Tale om, er kun Differencen mellem det, som Staten skulde betale til den almindelige Indkvartering efter de gamle Lové, og det, som den nu skal betale efter den nye Form, som Krabbe har tilladt Kommissionen at forhandle med Byerne om.

P. Munch: Den højtærede Konseilspræsident siger, at jeg kunde have givet den forrige Forsvarsminister det Raad, jeg nu gav ham. Det har jeg desværre ingen Lejlighed haft til, da jeg ikke paa noget Tidspunkt har været underrettet om, at der har været Forhandlinger af den Karakter, her er Tale om, hvor der var Udsigt til en saadan Forøgelse af Indkvarteringsbyrden. Men jeg tror, den højtærede Konseilspræsident tager ganske fejl, hvis han mener, at Sagen er afgjort en Gang for alle overfor Byraadene, fordi man er begyndt med at forhandle paa det nuværende Grundlag, thi derved ser han virkelig bort fra Rigsdagens Myndighed og bort fra, at man ikke kan binde den danske Stat til store forøgede aarlige Udgifter for en lang Aarække uden Rigsdagens Samtykke. Den højtærede Konseilspræsident har fuldkommen Ret til overfor Byraadene at sige, at denne Ordning har mødt Modstand i Rigsdagen, og som Følge deraf at søge at komme bort fra den. Der er ogsaa et Punkt i den, hvor jeg ikke ser den hele almindelige Begrundelse. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at Hærloven bød disse Forandringer af Garnisonerne. Der er en af disse Forandringer, som det er mig umuligt at se staa i Forbindelse enten med Hærloven eller blot med de strategiske Forestillinger, hvorpaa man i militære Kredse sædvanlig bygger, nemlig

Flytningen af Garnisonen fra Helsingør til Hillerød. Jeg tror, at der paa dette og adskillige andre Punkter meget vel kunde tænkes Forandringer, hvis den højtærede Konseilspræsident vilde gaa den Vej at lade Rigsdagen faa denne Sag til Behandling ved Fremsættelsen af et regelmæssigt Lovforslag.

Forsvarsministeren (Berntsen): Jeg hører nu til min Overraskelse, at i det Ministerium, det ærede Medlem har været Medlem af, har denne Sag ikke foreligget til Behandling. Jeg ved ikke, hvorledes Forretningsgangen har været i dette Ministerium, men sikkert er det, at Krigsministeren har afgjort Sagen paa den Maade, jeg har refereret, og det undrer mig, at han har truffet en saadan Afgørelse overfor Byerne uden at forhandle med sine Kolleger derom. Det skal jeg ikke opholde mig ved, men det er sikkert, at naar en Minister først har forladt det Grundlag, der oprindeligt var paataenkt, og har indrømmet Byerne at maatte faa andre og bedre Vilkaar, er det umuligt bagefter at komme til Kommunerne og sige: Nej, nu skulle vi vende tilbage til det oprindelige. Jeg tror, at det ikke vil være en heldig Fremgangsmaade overfor Byerne, og det er ikke mig, men min Forgænger, der skulde have sat det omtalte Punktum, hvis det skulde have været sat.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indkvartering i Kaserner har jeg Finansudvalgets Svarkrivelse paa, at denne Fremgangsmaade foretrækker ogsaa det. Det ærede Medlems Meningsfæller i Finansudvalget have ikke taget Afstand med Hensyn til dette Spørgsmaal, uagtet jeg har gjort opmærksom paa, at det var et finansielt Spørgsmaal.

Hvad Spørgsmaalet om Helsingør angaar, skal jeg sige, at det er Forudsætningen for Hærororganisationen efter den nye Hærlov, at man lægger Garnisoner saaledes, at der bliver paa forskellige Steder Rayoner for Mandskabet, der skal indkaldes til de vedkommande Afdelinger, hvorved de i Mobiliseringstilfælde saa hurtigt, som det er muligt, kunne komme ind til den Afdeling, hvortil de høre. Man er desuden gaaet bort fra Helsingør som fast Garnisonsby, fordi den ligger saa udsat. Vi ere ikke Herrer til Søs, og det kunde meget let ske, at en saadan By blev overrumplet fra Søen, og at dens Garnison ikke i rette Tid kunde komme bort, men kom i fremmed Vold. Men jeg har ikke ønsket, at Hel-